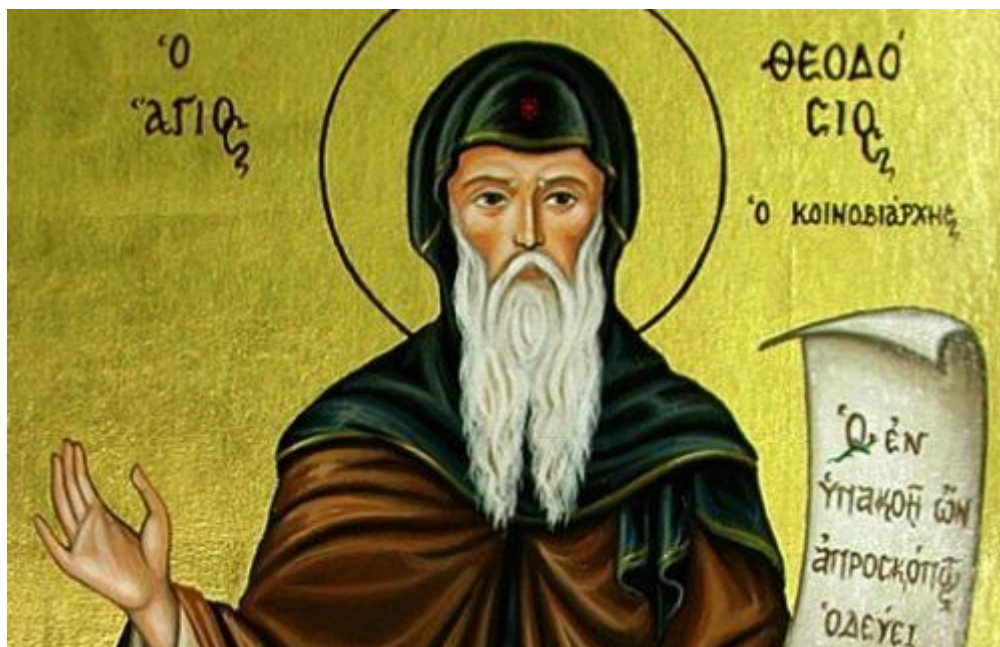

Άγιος Θεοδόσιος ο Κοινοβιάρχης: Πώς έλαβε την πληροφορία από τον Θεό πού να κτίσει μοναστήρι

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

- Επιμέλεια: Στέλιος Κούκος

Καθ' εκάστην λοιπόν επλήθυνεν ο αριθμός των αδελφών και συνήγοντο άνθρωποι χρήσιμοι και πλούσιοι. Όθεν ο Όσιος [[Όσιος Θεοδόσιος ο Κοινοβιάρχης](#)] διελογίζετο [αναρωτιόταν] τι να κάμη από τα δύο: να ησυχάζη μοναχός του ή να έχη τοσούτων αδελφών την μέριμναν.

Και ενθυμούμενος τους λόγους του Οσίου Συμεών [τον Όσιο Συμεών τον Στυλίτη], εδέετο [παρακαλούσε] του Κυρίου να τον φωτίση ίνα γίνη το συμφερώτερον.

Λαμβάνων δε το θυμιατήριον έθεσεν άνθρακας [κάρβουνα] εσβεσμένους και από επάνω θυμίαμα, έπειτα δε επεριπάτει την έρημον τοιαύτα προς τον Θεόν ευχόμενος·

«Κύριε και Θεέ μου, όστις έκαμες εις τον Ισραήλ τοσαύτα θαυμάσια και εβεβαίωσες με τοιαύτας τερατουργίας τον Μωυσήν να αναλάβη την προστασίαν

του λαού, έτι δε και της ευχής του Ηλίου επήκουσας, και έστειλες πυρ ουρανόθεν και κατέκαυσε την θυσίαν αυτού εις δόξαν σου, αυτός και τώρα, Παντοδύναμε Δέσποτα, επάκουσόν μου του δούλου σου, και δείξον ημίν σημείον, πού είναι το θέλημά σου να κτίσωμεν Εκκλησίαν τω κράτει σου και Μοναστήριον ίνα κατοικώμεν και σε δοξάζωμεν».

Ταύτα λέγων ο μακάριος εκράτει το θυμιατήριον, οι δε αδελφοί τον ηκολούθουν, αποφασισμένοι, εις όποιον τόπον ανάψουν μόνοι οι άνθρακες, να οικοδομήσουν την Μονήν, καθώς ο Άγιος συνεβούλευσεν.

Επεριπάτησαν λοιπόν ώραν πολλήν, έως ου επέρασαν τους επιτηδειότερους τόπους έως την έρημον Κουτιλά, και τότε, αφού επέρασαν την λίμνην της Ασφαλτίτιδος, και δεν ήναψε το πυρ εις τους άνθρακας, εδέχθη να στρέψη οπίσω ο Άγιος, βλέπων ότι δεν ήτο Θεού θέλημα.

Καθώς λοιπόν διέβη το σπήλαιον [το σπήλαιον που κατά την παράδοση διανυκτέρευσαν οι Μάγοι οι οποίοι προσκύνησαν τον Χριστό] ολίγον διάστημα, (ω Βασιλεύ αθάνατε, και τις αξίως αινέσει το κράτος σου!) καπνός εξήλθεν από τους άνθρακας και ευωδία άρρητος και θαυμάσιος.

Όθεν χαράς απείρου πλησθέντες οι Μοναχοί, έθεσαν ευθύς εις δόξαν Θεού τα θεμέλια και ωκοδόμησαν σκηνήν αγίαν, αρετών καταγωγήν [κατάλυμα, πανδοχείο], και έγινε Ναός μέγιστος και θαυμάσιος και Μοναστήριον ευρύχωρον με κελλία, νοσοκομεία, ξενοδοχεία και παν άλλο χρειαζόμενον, διά να έχουν ανάπαυσιν όχι μόνον οι Μοναχοί, αλλά και οι κοσμικοί όσοι ήρχοντο να προσκυνήσουν δι' ευλάβειαν, ότι ο μακάριος Θεοδόσιος ήτο περισσώς εύσπλαγχνος, και δεν εκυβέρνα μόνον εις τα ψυχικά τους ανθρώπους, αλλά και εις τα σωματικά εσπούδαζε να έχουν τα χρειαζόμενα.

Λοιπόν ήρχοντο καθ' εκάστην εις εκείνο το Μοναστήριον πτωχοί και άρρωστοι και από άλλας ανάγκας ταλανιζόμενοι [ταλαιπωρημένοι], και όλους επεμελείτο ο συμπαθέστατος, και ουδείς ανεχώρει εκείθεν αβοήθητος, ότι ο Άγιος ήτο οφθαλμός τυφλών, γυμνών ένδυμα, αστέγων σκέπη, νοσούντων ιατρός, και υπηρέτης εις όλους τους ασθενούντας ψυχή τε και σώματι.

Έπλυνε τας πληγάς και τα τραύματα του σώματος και παρηγόρει όλους να έχουν υπομονήν εις τας συμφοράς, διά να απολαύσουν Βασιλείαν την αεί διαμένουσαν.

(Πηγή: pemptousia.gr / Απόσπασμα από τον «Μέγα Συναξαριστή της Ορθοδόξου Εκκλησίας», μήνας Ιανουάριος, τόμος 1ος)